

GALAKTIKA

428. SCI-FI // FANTASY // WEIRD

ERDÉSZ

RÓBERT

DAVID

GERROLD

+

WISWELL // KOVÁCH

// BOBILJOVA // DUDAK

// FAZEKAS // BÉCQUER

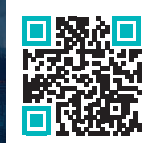
SOLARPUNK

A 4200 ÉVES ESEMÉNY

MIT ETTEK A NEANDER-VÖLGYIEK?

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

ELŐFIZETŐKNEK
CSAK
2490 Ft
HAVONTA

ÁRA: 2990 FT // 8 €

A BUMERÁNG FOLYTATÁSÁBAN
MINOR ÉS CSAPATA ÚJRA
HALÁLOS VESZEDELEMBE
KEVEREDIK A ZÓNÁBAN

WWW.GALAKTIKABOLT.HU

EBBEN a lapszámunkban van hátrébb egy cikk az új *Tron*-filmről. Ami azt illeti, én már az előzőről is lemaradtam, és különösebb vágy nem hajt, hogy ezt a lemaradást behozzam. Kicsit belefáradtam már a hollywoodi franchise-osításba, hogy mindenhez előbb-utóbb folytatások és előzmények, sőt – ezt de gyűlölöm – rebootok készülnek, mostanság már akár 2-3 évente. Kevés az igazán eredeti gondolat, amit még eredeti módon is valósítanak meg.

A cikkről eszembe jutott aztán Steven Lisberger, az eredeti, korszakalkotó (na jó, enyhén műanyagizú, de akkor is profetikus) *Tron* ötletgazdája és rendezője. Mi lehet vele azóta? Hogyhogy így eltűnt a szemem elől? Az angol nyelvű Wikipédia-szócikke oldalán egy joviális, hippis beütésű nagyapó mosolyog rám, körbefolyatva egy meglehetősen szűkszavú életrajzzal. Az elég gyorsan lekövethető belőle, hogy a *Tron*hoz hasonló dobása azóta sem volt, sőt, a következő filmjei rendre beleálltak a földbe, és egy idő után egyszerűen nem kapott több lehetőséget. Jobb híján tehát egyetlen sikeréből próbál még mindig boldogulni.

De hát mit is tett le még az asztalra? Öt (!) év kellett hozzá, hogy a *Tron* után újabb filmmel jelentkezzen, erre mi volt az? Egy harmatos akció-vígjáték John Cusackkal. Hmm. No de csak maradt még benne valami abból a prófétai jövőbe látásból, vagy nem? Naná, hogy igen! A következő mozija a *Slipstream* volt, egy meglepő ötletre épülő sci-fi, a *Csillagok háborúja* producerének közreműködésével, a főbb szerepekben Mark Hamill-lel, Bill Paxtonnal és Robbie Coltrane-nel, sőt két Oscar-díjassal: Ben Kingsleyvel és F. Murray Abrahammel. Mi sikerülhetett volna félre? Mint kiderült, minden.

Hanem az az ötlet, kérem! A klímaváltozás témáját jóformán úttörőként meglovagoló film egy olyan Földet vizionál, melynek emberi civilizációja a viharos szeleknek köszönhetően a pusztulás szélén áll. Ki gondolta volna akkoriban, a 80-as években, hogy ez a jóslat akár még a mi életünkben valósággá válhat?

Kinézek az ablakon, hallgatom a süvítő szelet, és arra gondolok: attól, hogy megbukik, egy próféta még valóban a jövőbe láthat.

Németh Attila
irodalmi szerkesztő

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**

(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**

(tudomany@galaktika.hu)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna,**

Nágel Tünde

Kommunikáció: **Valentin Réka**

tel.: **06-70/944-8181** (kommunikacio@galaktika.hu)

Irodavezető: **Rövidné Szép Mónika**

(szerkesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató/címlap: **Varga Balázs**

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI:

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézetének tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, úrkutató, a Nemzetközi Asztronautikai Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar SciFItörténeti Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János

Számítógép-tudományi Társaság

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: **06-1/457-02-50** // Nyitva: **H–P 10–16 óra között**

Kiadó: **Metropolis Media Group Kft.**

Felelős kiadó: **a Kft. ügyvezető igazgatója**

Készült az EPDB Nyomtatási Központ Zrt.-ben

Felelős vezető: **Gellér Ágoston József vezérigazgató**

Telefon: **1/371-4630**

E-mail: konyvgyartas@epdb.hu

www.epdb.hu

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, partneri kedvezményekkel) **29 880 Ft (2490 Ft/hó)** // Galaktika XL (12 Galaktika XL, partneri kedvezményekkel): **53 880 Ft/év (4490 Ft/hó)**

Partnereinknél a digitális Galaktika **1200 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **Erste Bank**

11600006-00000002-03092158 vagy rózsaszín postautalványon a **Metropolis Media Group Kft, 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni a kedvezményezett nevét és postázási címét!

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető a **Pannonia**

Könyvesboltban: www.pannonia.ca // e-mail: info@pannonia.ca

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

TÁMOGATÓINK:

író

ny
szat

Támogatja
a Magyar Kultúraért
Alapítvány

NOVELLÁK

- 6 David Gerrold:** A marsbéli fiú (első rész)
- 22 Erdész Róbert:** Szusi tonhalból
- 34 John Wiswell:** A sárkányexpressz
- 46 Kovách Kristóf:** Ugyanúgy véreznek
- 62 Darja Bobiljova:** A kísérlet
- 68 Andy Dudak:** Szerelem az immuncsere idején
- 86 Fazekas Zsolt:** Sárkányok kora
- 106 Gustavo A. Bécquer:** Higgyetek Istenben

CIKKEK

- 18 Fókusz**
- 30 Gondolatátvitel**
- 44 Színház**
- 60 Planetológia**
- 65 Zöld jövő**
- 66 Film**
- 83 Zöld jövő**
- 84 Intelligens dizájn**
- 94 Képregény**

GALAKTIKA XL

- 115 Edgar Rice Burroughs:** A Vénusz vándorai (befejező rész)
- 170 Edgar Rice Burroughs:** A Vénusz kémje (első rész)
- 200 Zsoldos Endre:** Út a Vénuszig 3.

OLVASS EURÓPAIT!

50%

KEDVEZTMÉNY
A SZÉPIRODALMI
KIADÓ MINDEN
KÖNYVÉRE!

AZ AKCIÓ IDŐTARTAMA: NOVEMBER 1-30.
AZ AKCIÓ AZ ÁRKÖTÖTT KÖNYVEKRE NEM VONATKOZIK!

Az Európai Unió
társfinanszírozásával

WWW.GALAKTIKABOLT.HU

HUGO
DÍJAS KISREGÉNY

NEBULA
DÍJAS KISREGÉNY

LOCUS
KÖZÖNSÉGDÍJAS
KISREGÉNY

**BRAM
STOKER**
DÍJAS SZERZŐ

ISMEREK OLYANOKAT,
AKIK FANTÁZIAVILÁGBA
MENEKÜLNEK, MERT
A VALÓSÁG TÚL NEHÉZ
SZÁMUKRA. NEKEM
EZ A SZAKMÁM. A KÜ-
LÖNBség CSAK ANNYI,
HOGY ÉN LEÍROM, ÉS
AZ EMBEREK FIZETNEK,
HOGY ÁTÉLHESSÉK EZT
AZ ÁLMOT.

DAVID GERROLD

(ELSŐ RÉSZ)

A MARSBÉLI FIÚ

A MEGBESZÉLÉS vége felé a gyermekvédelmi ügyintéző megjegyezte:

– Ja, és még valami. Dennis azt hiszi, hogy marslakó.

– Tessék? – Nem voltam benne biztos, jól hallottam-e. A tárgyalóasztalon papírok heverték szerteszét – vaskos, összefűzött eseményjelentések, manilamappába tűzött pszichiátriai értékelések, fénymásolt klinikai diagnózisok, sietve odakörmölt ügyintézői összefoglalók, gépelt bántalmazási jelentések, bekötött tárgyalási jegyzőkönyvek, és az én saját, olvashatatlan jegyzeteim is: Hiperaktivitás. Magzati alkoholszindróma. Lelki bántalmazás. Testi bántalmazás. Connors-skála. Apgar-értékek. Fogalmam sem volt, hogy ennyi mindent kell tudni egy gyerekről. Egy pillanatig még egy „Marslakó” feliratú mapát is keresgéltem.

– Azt hiszi, hogy marslakó – ismételte Ms. Bright. Apró termetű, nagyon illedelmes és udvarias nő volt. – Azt mondta a nevelőszülőknek, hogy ő nem olyan, mint a többi gyerek. A Marsról jött, ezért nem lehet elvárni tőle, hogy mindig úgy viselkedjen, mint egy földi.

– Hát, az rendben van – feleltem kissé túl gyorsan. – Néhány jó barátom is marslakó. Jól ki fog jönni velük. Csak ne egye meg a tribliket, és ne piszkálja a vad khtorokat!'

Az ügyintézők arcán végigfutó arckifejezésből azonnal tudtam, hogy nem találták viccesnek. Egy pillanatra el is szorult a szívem. Talán rosszat szóltam. Talán túlságosan könnyedén vettem a dolgot.

Az örökbefogadásban az a legnehezebb, hogy meg kell kérned valakit: bízson rád egy gyereket.

Ez azt jelenti, hogy hajlandónak kell lenned feltárni az egész életedet: anyagi helyzetet, egészségi állapotodat, otthonodat és ingóságaidat, a neveltetésedet, a személyiségedet, a motivációidat, a büntetett előéletedet, az IQ-dat, sőt még a nemi életedet is. Ez azt jelenti, hogy az összes valaha volt önértékelési problémád felszínre bugyog – mint a tegnapi vacsorára evett bab emléke a reggeli fürdővízben.

Úgy érzed, hogy amivel a legkevésbé vagy kibékülve önmagadban, éppen arra fókuszál az egész örökbefogadási folyamat. Nálam ez az a borzasztóan ismerős érzés volt, a másodrangúságé, hogy nem vagyok elég jó a nagyokkal játszani, vagy megkapni egy állást, vagy megnyerni egy díjat, vagy bármi más-hoz, ami számított. Még ha ennek az interjúnak az volt is a célja, hogy kiderüljön, Dennis és én jól illenénk-e egymáshoz, úgy éreztem, újra megítélnék. Mi van, ha most sem vagyok elég jó?

Újra próbálkoztam. Lassan kezdtem:

– Tudják, önök mindig csak a rossz híreket mondják. Még azt sem tudják, hogy ez a gyerek képes-e valódi kötődést kialakítani... Úgy érzem, mintha le akarnának beszélni róla.

Elhallgattam, mielőtt túl messzire mentem volna. Hirtelen dühös lettem, és nem tudtam, miért. Ezek az emberek csak a munkájukat végezték.

És akkor belém hasított. Ez volt a baj – hogy ők tényleg csak a munkájukat végezték.

Abban a pillanatban jöttem rá, hogy a szobában senki nincs, aki annyira elkötelezett volna Dennis iránt, mint én – pedig még nem is találkoztam vele. Nekik ő csak egy újabb eset. Nekem... ő a család lehetősége volt. Nem lett volna tisztességes, ha a csalódottságomat ezekre a fáradt, túlhajszolt, alulfizetett nőkre zúdítom. Érdekelte őket. De nem ugyanúgy. Lenyeltem a dühömet.

– Nézzék – mondtam előrehajolva, nyugodtan és szándékosan az asztalra téve a kezem. – Mindazok után, amiken ez a szegény kisfiú keresztülment, ha ő azt akarja hinni, hogy marslakó, én nem fogok vitatkozni vele. Sőt, szerintem ez bájos. Azt bizonyítja, hogy mennyire ellenálló. Talán ez a legracionálisabb magyarázat, amit ki tudott találni az ő irracionális helyzetére. Talán idegennek, elhagyatottnak, másnak, magányosnak érzi magát. Ez legalább magyarázatot ad a dolgokra. A történet keretet ad neki, hogy feldolgozhassa a helyzetét. Lehet, hogy téves ez a magyarázat, de csak ez van neki. Örültség lenne elvenni tőle.

És miután ezt kimondtam, nem tudtam megállni, hogy még egy gondolatot hozzátegyek:

– Ismerek olyanokat, akik fantáziavilágba menekülnek, mert a valóság túl nehéz számukra. Nekem ez a szakmám. A különbség csak annyi, hogy én leírom, és az emberek fizetnek, hogy átélhessék ezt az álmot. A fantázia nem menekülés – egyfajta túlélési mechanizmus. Olyasmi, ami segít megbirkózni azzal, ami nagyobb nálunk. Úgy gondolom, a fantázia különleges, megőrzendő és védendő dolog, mert rendkívül törekeny, és nélküle védtelenek vagyunk, megbénulunk.

Tudom, mit érez ez a fiú, mert én is éreztem hasonlót. Nem ugyanazok voltak a körülmények, hála Istennek, de azt tudom, hogy ha olyan felnőttek vesznek körül, akik képtelenek megérteni, mire van igazán szüksége, akkor sosem lesz meg az a kötődés, amiről mindenki beszél. – Most először néztem a szemükbe, mintha nekik kéne megfelelniük az én mércémnek. – Ne vegyék tola-kodásnak, de neki olyasvalaki kell, aki azt tudja mondani: rendben van, hogy ő marslakó. Hagyni kell, hadd legyen az, amíg csak szüksége van rá.

↪

– Igen. Köszönjük – mondta hirtelen a vezető. – Azt hiszem, mindent megbeszéltünk. Hamarosan jelentkezünk.

Elszorult a szívem. Egyetlen szavamra sem reagált. Meg voltam róla győződve, hogy teljesen figyelmen kívül hagyta. Összeszedtem a papírjaimat. Udvariasan elkészöntünk, kezét ráztunk, és egészen a liftig viseltem a céges mosolyomat. Nem szóltam egy szót sem, a nővérem sem. Csak akkor szólaltunk meg, amikor már az autóban ültünk, visszafelé a Hollywood Freeway irányában. Ő vezetett, olyan rutinosan ment a nagy kocsival a forgalomban, ahogy arra csak egy Los Angeles-i ingatlanügynök képes.

– Elszúrtam – mondtam. – Ugye? Megint túlságosan... magamat adtam.

– Drágám, szerintem teljesen rendben voltál – felelte, és megsimogatta a kezem.

– Nem fogják jóváhagyni – mondtam. – Ez egy egyszerűs örökbefogadás lenne. Nem fogják engedélyezni. Először mindig a házaspárokat választják, Wardot és June-t². Aztán jöhetnek az egyedülálló nők, mint Murphy Brown³. És csak ha már senki más nem akarja a gyereket, akkor veszik fontolóra, hogy egy egyedülálló férfi kapja meg. A lista legálján vagyok. Soha nem fogom megkapni ezt a gyereket. Soha nem fogok megkapni egyetlen gyereket sem. A saját ügyintézőm mondta, hogy ne éljem bele magam. Két másik család is érdeklődik. Ez az interjú csak formaság volt. Tudom. Csak azért, hogy igazolhassák: több lehetőséget is megvizsgáltak. – A mellkasomban egyre fokozódott a feszültség, mintha egy fájdalmasra fűjt léggömb nőne bennem. – De érzem, hogy ő való nekem, Alice, tudom. Fogalmam sincs, miért, de biztos vagyok benne.

Először három héttel korábban láttam Dennis képét; egy kis színes négyzetet, amely egy röpke mosolyt sejtetett.

Részt vettem az Örökbefogadó Családok Amerikai Nemzeti Konferenciáján a Los Angeles Airport Hiltonban. Óránként hat szekcióülés volt, napi hat órában, két napig, szombaton és vasárnap. Azokat a paneleket választottam, amelyekről úgy gondoltam, hogy segíthetnek találni egy gyereket és felnevelni őt, s több mint két tucat hangfelvétel rendeltem meg azokról az előadásokról, amelyekre nem tudtam személyesen beülni. Fogalmam sem volt, mennyi kérdés vetődik fel az örökbefogadások során. Úgy szívtam magamba az információkat, mint egy szivacs, lelkesen hallgatva örökbefogadó szülők, felnőtt örökbefogadottak, pszichológusok, szociális munkások, jogvédők és más szakemberek tanácsait.

De az igazi ok, amiért odamentem, az volt, hogy megtaláljam a gyereket.

Már megkaptam a jóváhagyást. Több mint egy évet töltöttem el azzal, hogy űrlapokat töltöttem ki és interjúkon vettem részt. De a jóváhagyás még nem jelentett gyereket. Csupán azt, hogy a nevem bekerült a kalapba. A kiválasztás során mindig a gyerek igényei az elsők. Ez rendben is van – csak hát borzasztóan frusztráló.

Végül kikötöttem a konferencia egyik termében, ami egy üzletkötő helyiségnek felelt meg. Asztalok sorakoztak egymás mellett, szívfacsaró bemutatók, megvásárolható könyvek minden témában. Szervezetek, ügynökségek. Kelet-európai gyerekek. Latin-amerikai gyerekek. Ázsiai gyerekek. Sajátos nevelési igényű gyerekek. Fényképalbumok, mint valami ingatlankatalógusok. Lapozz, nézz a szemükbe, lásd a mosolyokat, az igényeket! „Johnnyt hároméves korában hagyta el az anyja. Hiperaktív, tüzet gyújt, és kegyetlen a kisállatokkal. Hosszú terápiára lesz szüksége...” „Janie, 9 éves, súlyosan értelmi fogyatékos. Nevelőapja szexuáli-

san bántalmazta, éjjel-nappali felügyeletet igényel...” „Michael súlyos epilepsziában szenved...” „Linda ezt igényli...” „Danny ezt igényli...” „Michael ezt igényli...” Annyi szükség. Annyi fájdalom. Lesújtó volt.

Miért volt a könyvekben annyi „speciális szükségletű” gyerek? Értelmi fogyatékos. Hiperaktív. Bántalmazott. Vajon azért hagyták el őket, mert nem voltak tökéletesek, vagy ők maradtak meg azok után, hogy a „jó” gyerekeket már mind elvitték? A leginkább az zavart, hogy értettem az érzéseket, amelyek ezek mögött álltak. Én is gyereket akartam, nem egy esetet. És némelyik leírás tényleg elrettentő volt. Csak ilyen gyerekek elérhetőek?

Talán önző voltam, de azon kaptam magam, hogy olyan gyereket keresek, aki könnyű megoldásnak tűnik. Tényleg akartam még egy „problémát” az életembe – egy egyedülálló férfi, aki már középkorúnak számít, és inkább a nyugdíjra kéne gondolnia?

Ez volt a legfontosabb kérdés. „Miért akar örökbe fogadni egy gyereket?” És erre a kérdésre nem tudtam válaszolni. Nem találtam meg a megfelelő szavakat. Olyasmi volt ez, amit nem tudtam leírni.

A motivációs kérdőív téglafalként ült az asztalomon egy hétig. Harmincoldalnyi sor-kizárt nyomtatvány kellett, mire valahogy összeálltak a gondolataim. Remek történeteket tudtam mesélni arról, milyennek képzelem a családot – de hogy miért akarok egy fiúgyermeket, azt nem tudtam igazán megfogalmazni. Nem azonnal.

A hajnali három órás igazság különösen csúnya és önző dolog volt.

Nem akartam egyedül meghalni. Nem akartam, hogy elfelejtsenek.

Azok a könyvek és tévéforgatókönyvek... semmit sem jelentettek. Csak feldolgozott fák voltak. Felesleges túlzások. Másokat gazdag-

gá tettek. Nekem haszontalanok voltak. Csak töltötték a polcokat. Lenyűgözték a lenyűgözhetőeket. De nem bizonyították, hogy én valódi ember vagyok. Nem tették érdemessé az életemet. Valójában annyit értek, mint az Egyesült Államok alelnöksége.

Amit igazán akartam, az az volt, hogy számítsak. Azt akartam, hogy valaki tudja: egy igazi ember van azok mögött a szavak mögött. Egy apa.

Éjszakánként ébren feküdtem, bámultam a sötétségbe, és próbáltam elképzelni, milyen lehet majd, hogyan fogom kezelni azokat a helyzeteket, amelyek felmerülhetnek, hogyan birkózom meg az apaság mindennapi dolgaival. Jeleneteket játszottam le a fejemben, próbáltam kitalálni, hogyan oldanék meg nehéz helyzeteket.

A képzeletemben mindig kedves és nagylelkű voltam, együttérző és bölcs. A fantáziagyerekem ártatlan volt és boldog, tele szeretettel, ámulattal és hálával, hogy az otthonomban lehet. Láthatatlan jelenléte bennem élt, dacolva a valósággal, amely próbált utolérni. Azt kérdeztem magamtól, hol lehet most, hogyan és mikor fogom végre megismerni – és vajon a valóság majd olyan csodás lesz-e, mint az álom.

De ez mind csak fantáziálgatás volt. A könyvek bizonyították. Ezeknek a gyerekeknek történetük volt, kegyetlen, tragikus és szívfacsaró.

Továbbstátáltam a következő asztalhoz. Az egyik szociális munkás a Los Angeles megyei Gyermekvédelmi Hivataltól magával hozta a fotóalbumát. Bemutakoztam, elmondtam neki, hogy már jóváhagytak, de még nem párosítottak senkivel. Megkérdeztem, megnézhetem-e a könyvet. Természetesen, felelte. Lassan lapoztam, alaposan megvizsgálva az ártatlan arcokat, keresve azt az egyet, aki a fiam lehetne. A képek ↪

mind fekete gyerekekről készültek, a megye pedig már nem engedélyezett rasszok közti örökbefogadásokat. Túl ellentmondásos ügy volt. A fekete szociális munkások állást foglaltak ellene – értettem az álláspontjukat –, de hány gyerek marad így otthon nélkül?

Az utolsó oldalon, mintha csak mellékesen odaillesztették volna, ott volt a könyv egyetlen fehér gyerekének fényképe. A pillantásom átsiklott rajta, már majdnem becsuktam az albumot – de akkor ennek láttára félúton megdermedtem, és szinte visszacsaptam a könyvet.

A fiú biciklin tekert végig egy napsütötte, fákkal szegélyezett járdán; épp kiáltott vagy nevetett a fényképező felé. Szőke haja kócosan lobogott a menetszélben, szeme a szemüvege mögül csillogott, az arckifejezése harsány és túláradó volt.

Nem tudtam levenni róla a szemem. A gerincemen végigfutott a hideg bizonyosság, mint a tűz és jég hirtelen hulláma. Olyan volt, mint az ismerősség érzése. Ő volt az – a gyerek, aki állandó lakója lett a képzeletemnek! Szinte hallottam, ahogy kiált: „Szia, apu!”

– Meséljen nekem erről a gyerekről! – kértem, kicsit túl gyorsan. A szociális munkás már furcsán nézett rám. Megértettem. Nekem is furcsán csengett a hangom. Próbáltam megmagyarázni: – Mondja csak... Előfordul, hogy valaki megnéz egy fényképet, és azt mondja: ő az?

– Állandóan – felelte. Arcvonása megértő mosollyá lágyult.

Dennisnek hívták. Most lett nyolcéves. Aznap reggel tette be a fényképét a könyvbe. És igen, kapcsolatba lép majd a fiú ügyintézője az én ügyintézőmmel. De – figyelmeztetett – lehet, hogy más családok is érdeklődnek. És ne feledjem: a hivatal mindig a gyerek oldaláról nézve párosít.

Egy szavát sem hallottam. A szavakat igen – de a figyelmeztetést nem.

Erősen nyomultam, és sikerült találkozót szervezni, hogy megnézzük, működik-e a kapcsolódás. De előre figyelmeztettek: „*Lehet, hogy ez nem az a gyerek, akit keres. Nehezen elhelyezhetőként van nyilvántartva. Hiperaktív, érzelmileg bántalmazták, lehetnek magzati alkoholszindrómás tünetei, nyolc különböző nevelőotthonban élt, soha nem volt saját családja...*”

Nem hallottam semmit belőle. Egyszerűen nem voltam hajlandó odafigyelni. A képen látható fiú olyan teljességgel ragadta meg a szívemet, hogy hirtelen kitágult minden elképzelésem arról, mit vagyok hajlandó elfogadni.

Üzeneteket tettem közzé a CompuServe-en, információt és tanácsot kérve örökbefogadásról, figyelemhiányos hiperaktivitás-zavarról, érzelmi bántalmazásból való felépülésről, mindenről, ami eszembe jutott – milyen esélye van ennek a gyereknek, hogy önálló felnőtté váljon? Felhívtam az Adoptációs Forróvonalat, és összekötöttek olyan szülőkkel, akik már végigmentek ezen az úton. Látogattam a könyvesboltokat és könyvtárakat. Felhívtam az unokatestvéreimet, aki orvos, és ő húszoldalas jelentéseket faxolt nekem. Úgy mentem be a megbeszélésre, hogy papírokkal felfegyverkezve, elméletekkel és jó szándékkalelve valószínűleg a tökéletes idiótának tűnhettem.

És most... vége volt.

A fejemet a nővérem autójának ablakához döntöttem, és felsóhajtottam:

– A fenébe! Olyan fáradt vagyok már, mint egy terhes nő. Tizenhárom havi várandósság egy férfinak is sok! Olyan erősen érzem a szülés utáni depresszió tüneteit, hogy már boltba sem tudok menni. Csak nézem az embereket a gyerekeikkel, és könny szökik a szemembe.

Folyton azt kérdezem: „Hol van az enyém?”

A nővérem megértette. Négy gyereke volt, egyikük sem kötött ki börtönben; szóval valamit jól kellett csinálnia.

– Figyelj rám, David! Lehet, hogy ez a kisfiú nem neked való...

– Dehogynem nekem való! Hiszen marslakó.

Nem vett tudomást a megjegyzésemről.

– És ha nem ő lesz az, akkor lesz majd másik gyerek. Megígérem. És te magad is mondtad, hogy nem tudod, képes lennél-e megbirkózni az összes problémával, amit magával hoz.

– Tudom... csak hát... úgy érzem... nem is tudom, mit érzek. Ez rosszabb, mint bármi, amit eddig átéltem. Ez az örök vágyódás és a hiány. Néha attól félek, hogy soha nem fog megtörténni.

Alice lehúzódt a járdaszegély mellé, és leállította a motort.

– Na, most én jövök – mondta. – Hagyd abba az önmarcangolást! Te vagy a legokosabb az egész családban... de néha iszonyúan buta tudsz lenni. Fantasztikus apa leszel egy nagyon szerencsés kisfiú számára. Az ügyintéző is tudja ezt. Azok a szociális munkások is mind látták az elkötelezettségedet és az odaadásodat. Az a sok kutatás, amit elvégeztél – amikor az Apgar-értékekről és a Conners-skáláról kérdeztél, amikor átadtad nekik azt a hiperaktivitásról szóló jelentést, amit még ők sem ismertek... lenyűgözted őket.

Megráztam a fejem.

– A kutatás könnyű. Kiírsz egy üzenetet a CompuServe-re, vársz két napot, aztán letöltöd az e-maileket.

– Nem a kutatás számít – mondta Alice. – Hanem az, hogy megcsináltad. Ez bizonyítja, hogy hajlandó vagy megtudni, mire lehet szüksége a gyerekeknek... hogy meg tud adni neki.

– Bárcsak elhinném! – mondtam.

Mélyen a szemembe nézett.

– Mi a baj?

– Mi van, ha tényleg nem vagyok elég jó? – kérdeztem. – Ettől félek... nem tudok megszabadulni ettől az érzéstől.

– Ó, hát ez... – mondta könnyedén. – Ez teljesen normális. Annak a bizonyítéka, hogy jól fogod csinálni. Azok a szülők, akik egyáltalán nem aggódnak, azokkal van baj.

– Ó – mondtam. Aztán mindketten elnevettük magunkat.

Átölelt.

– Menni fog. Most meg menjünk haza, és hívjuk fel anyát, mielőtt szétpukkad az izgalomtól!

Két évszázaddal később – bár a naptár mást állított –, Ms. Bright felhívott.

– Meghoztuk a döntést. Ha még mindig érdekli Dennis, szeretnénk megszervezni egy találkozót...

Nem emlékszem pontosan, mi mindent mondott még ezután; többnyire részletek voltak arról, mik lesznek a további teendők. Az utolsó mondatait azonban soha nem felejttem el:

– Szeretnék elárulni két dolgot, ami segített a döntésben. Először is: az a rengeteg kutatás, amit végzett, azt mutatja, hogy elkötelezett Dennis igényei iránt. Ez minden örökbefogadásnál fontos, de ennél az esetben különösen az. A másik pedig az, amit a megbeszélés végén mondott... arról, hogy megérti, miért van szüksége Dennisnek arra, hogy marslakónak higgye magát. Nagyon meghatott bennünket az együttérzése. Úgy gondoljuk, hogy ez egy olyan tulajdonság, amire Dennisnek nagy szüksége lesz abban a családban, ahová kerül. Ezért döntöttünk úgy, hogy először önnel próbálkozunk.

Hálálkodtam – legalábbis azt hiszem, azt tettem; hirtelen nehezemre esett tisz-

tán látni, és a papír zsebkendő doboz már üres volt.

Három nappal később találkoztam Dennis-szel, a Johnson Csoportos Nevelőotthonban, Culver Cityben. Hat gyerek lakott ott, négy fiú és két lány. Mivel az ügyintézők nem akarták, hogy a fiú tudjon a meghallgatásról, úgy mutattak be, mint a nevelőszülők barátját.

A gyerek, aki az iskolából hazatért, egy komor kis zombi volt, aki megjátszotta, hogy él. Belépett az ajtón, elsétált mellettem, mintha ott sem lennék, és egyenesen a szobájába ment. Ráköszöntem:

– Szia!

Morogva válaszolt valamit, ami lehetett akár „Sz’a” is, aztán továbbment. Egy pillanatra úgy éreztem, becsaptak. Én megismertem őt – ő miért nem ismert meg engem? Aztán emlékeztettem magam: én vagyok a felnőtt, nem ő. Vártam. Kis idő múlva kijött a búvóhelyéről, végigmért, és azt kérdezte:

– Akarsz velem játszani?

Léghokiztunk. Az első néhány percben teljesen a játékra összpontosított. Én nem is léteztem. Aztán eszembe jutott egy gyakorlat az egyik kommunikációs tréningemről – az együttlét lényegéről. Felhagytam azzal, hogy görcsösen jól akarjam csinálni, és helyette csak rá figyeltem. Elfogadtam, hogy olyan legyen, amilyen épp akkor.

És mégis, nem tudtam teljesen kikapcsolni az elemző agyamat. A rengeteg jelentés, az ügyintézők véleménye után képtelen voltam nem keresni a jeleket. De nem láttam semmit. Egyáltalán semmit. Csak egy gyereket. Aztán megtörtént az, ami mindig megtörténik, ha egy felnőtt hajlandó együtt játszani egy gyerekkel: újra felfedeztem a saját gyerekkoromat. Belemerültem a játékba, és nagyon hamar már együtt nevettem vele, együtt örültem a merész megmozdulásainak, és di-

csértem őt. És akkor történt valami. Dennis kezdte érezni, hogy a játékasztal másik oldalán egy igazi ember van. Ez volt a szikra. Már nem a korongra reagált, hanem rám. Majdnem testi jelenlétként lehetett érezni a kapcsolat kialakulását.

Aztán hirtelen eljött az ideje, hogy elvégezze a házimunkáját. Megpakoltuk a kis kocsit a szelektív hulladékos edényből kiválogatott dobozokkal, és elsétáltunk vele a közeli parkba. Beszélgettünk. Ő beszélt, én hallgattam. Néha én kérdeztem, néha ő. Visszafelé már ragaszkodott hozzá, hogy ülhessen a kocsiban, és én húzzam. Már sugárzott az örömtől. Ő lett a fényképen látott fiú.

Amikor visszaértünk a nevelőotthonba, a többi gyerek már otthon volt, és hátul játszottak az udvarban. Amint meglátta őket, Dennis elszakadt tőlem, és a kert végébe rohant. Belehuppant egy nagy, öreg kanapé sarkába, és összegömbölyödött. Olyan távol volt a többi gyerektől – sőt, az egész világtól –, amennyire csak lehetett.

Mi válthatta ki hirtelen ezt a szomorúságot? Talán attól félt, most, hogy vannak más gyerekek is, már nem fog érdekelni engem? El kellett utasítania engem, mielőtt én tenném meg vele? Vagy valami más történt? A házból figyeltem, ahogy ott ült egyedül. Egy nagyon boldogtalan kisfiú volt. És már nem ragyogott. Abban a pillanatban tudtam, hogy nem hagyhatom itt. Bármilyen más problémái legyenek is, az én elköteleződéseem nagyobb. Vagy legalábbis azt hittem.

A csoport nevelőszülői meghívtak, vacsorázzak velük. Nem terveztem maradni, de a gyerekek ragaszkodtak hozzá, így ott maradtam – külön figyelve arra, hogy Dennis mellé üljek. Nem szólt egy szót sem, visszafogott volt, mintha attól félne, hogy elveszíti azt, amire nagyon vágyik – vagy talán csak én képzeltem így. Csendesen, félénken evett. Az-

tán Tony, az egyik izgágabb gyerek, hirtelen felkiáltott:

– Tudod, mit mondott Dennis?

Tony pont velem szemben ült. Az az álnok kis mosoly ült az arcán, amit az árulkodós gyerekek viselnek.

– Mit? – kérdeztem, kissé rossz előérzettel.

– Dennis azt mondta, bárcsak te lennél az apukája.

Anélkül is tudtam, hogy ránéztem volna, Dennis mellett már összegörnyedt, felkészült az elkerülhetetlenül udvarias, de fájdalmas elutasításra.

Ehelyett feléje fordultam, minden figyelmemet rá összpontosítva, és azt mondtam:

– Nahát, micsoda szép kívánság! Köszönöm!

Többet is szerettem volna mondani, de nem lehetett. Még nem. A „játékszabály” szerint hat hétig csak Dennis „különleges barátja” lehettem, mielőtt bármiféle elköteleződést

kimutathattam volna. Ő nem tudhatta, hogy nekem is ugyanaz a kívánságom, mint neki. Becsapottnak éreztem magam, hogy nem mondhatom ki: „Én is így érzek.” De megértettem az okát, és elfogadtam.

– Vigyázz! – mondta Tony. – Lehet, hogy marslakó kívánság, és akkor muszáj lesz megtenned.

Akkor még nem értettem, mit értett Tony azon, hogy „marslakó kívánság”. Így hát el is felejtettem.

Legközelebb tizenhárom hónappal később hallottam újra a marslakókról.

Arizonában voltam, egy partin Jeff Duntemann hatalmas házában. Jeff kétszeres Hugo-jelölt, aki hátat fordított a sci-finek, hogy könyveket írjon a programozásról. Úgy tűnt, ez jóval jövedelmezőbb volt, mint a tudományos fantasztikum; most saját magazint

**SZEREZD BE TE IS
A LIMITÁLT KIADÁSÚ GALAKTIKA
PÓLÓT, BÖGRÉT ÉS VÁSZONTÁSKÁT
A GALAKTIKABOLTON!**

4490 Ft

3490 Ft

1990 Ft